

voudig, en daarom begrijpelijker stelt. Zo staat het er:

"Het zo actuele vraagstuk "Indonesië" werd door de R.C.P. juist zo behandeld, als nodig is om de Indonesische Republiek steun te verlenen, zolang de revolutionaire krachten in Indonesië ontbreken, om een arbeidersstaat te grondvesten."

Wat onder een "arbeidersstaat" verstaan moet worden, laten we even terzijde. Het is ons niet te doen, daarover nu een polemiëk te openen, hoewel we wel vast willen mededelen, dat het woord "arbeidersstaat" in onze revolutionaire terminologie niet past. Doch als de R.C.P. eens begon de laatste woorden van bovenstaande verklaring als volgt te wijzigen:

"om voor een arbeidersstaat te strijden,"

Dit zou allicht nog andere veranderingen in de formulering met zich meebrengen. Maar wij willen ons op dit moment bij deze woorden bepalen, en vragen, wat daarop tegen zou zijn.

o-o-o-o-o-o

KORTE GESPREKKEN VAN VROUW TOT VROUW. Goeden avond, Huisvrouwen. Mag ik een ogenblikje Uw huiskamer binnentreden? En heel even met U praten, al komt dan mijn stem niet door de luidspreker?

Het lekkerste ontbijt, dat ik m'n jongste zoon geven kan, is een boterham met kaas. En de Zondagochtend tractatie is een beschuit met dezelfde belegging. Zolang dan ook de kaas gerantsoeneerd was, spaarde ik die voor 's morgens en nadat het rantsoen 200 gram was geworden, smulde hij iedere morgen van z'n boterham. Wel was het vaak maar een heel dun plakje, dat ik erop kon doen, maar des te meer genoot hij van m'n belofte: "Wacht maar, als de kaas van de bon is, snijd ik ze wel dikker."

En daar is dan de kaas vrij. En dat niet alleen, ook de textiel is bonaf. De winkels liggen vol met mooie stoffen, er zijn weer allerlei huishouddoeken te krijgen, materiaal voor lakens en slopen, flanel voor pyama's men ziet ze te kust en te keur. En dan niet te vergeten, ondergoed voor groot en klein, in diverse kwaliteiten en prijzen.

Maar ja, die prijzen, die gaan met sprongen omhoog !!! De weeklonen, kort na de oorlog hier en daar hoger dan wettelijk was toegestaan, zijn omhoog gedrukt en over de hele linie in de ijzeren greep van de loonstop. Daar, waar de huisvrouw, door zich in loondienst te begeven, in staat is geweest met grote moeite het tekort in de linnenkast en aan kleding weer wat aan te vullen, ondervindt het gezin de funeste gevolgen van haar afwezigheid.

Textiel vrij! Kaas in overvloed voorhanden! Maar onze "Leiders" prediken versobering en spaarzaamheid. Door middel van de Radio geven "dames" wijze lessen, hoe de arbeidersvrouw op de zuinigste manier huis kan houden. Zo was het voor, gedurende en na de eerste Wereldoorlog. Zo was het, in dezelfde volgorde, met betrekking tot de tweede oorlog. Werken en armoelijden. Werkloosheid en nog greuwere armoede. Nog harder werken en toch hongerlijden! Zo klinkt het eeuwige lijdende lied van hen, die onze "leiders" zijn.

Totdat wij arbeiders en arbeidersvrouwen onszelf een heel ander lied leren zingen, een lied, waaruit onze wil spreekt, zelf ons lot in handen te nemen. Vrouwen, Moeders, denk erover na, nu je in je huiskamer zit te verstellen of te breien. Kijk naar je kinderen. Bedenk, wat jezelf altijd heb moeten ontberen en hoeveel zij nu weer tekort komen. Strijd mee voor een andere samenleving, waar kaas en kleren zullen zijn voor iedereen, ook voor de kinderen der arbeidersklasse! Goeden avond, huisvrouwen!

...ens + jaar + en welke andere middelen zullen er zijn om leven en have weg te vagen? Zal er nog sprake kunnen zijn van het herstel van het productie-apparaat? Maar dat is overdreven, zo krankzinnig, zal de mensheid..... De mensheid I.S. reeds zo krankzinnig.

Drie vierden van de begroting van de U.S.A. zijnde 30 milliard dollar, wordt voor oorlogs-doelinden uitgegeven. Hoeveel het in Rusland is, weten

van dit meisje om, door het enige kleine raampje van die zolder haar bloem te laten koesteren door de zon. Wie aan de weg timmert, moet allemans gezeg ondergaan. En ik neem dus de vrijheid te verklaren, dat dergelijke betogen en verhaaltjes bij mij en tienduizenden anderen, om de berusting-prediking en om het feit uit welke

SPARTACUS
ORGaan VAN DE COMMUNISTENBOND "SPARTACUS"

Proletariërs aller landen, Verenigt U!

REDACTEUR R. HULSMAN	ADMINISTRATIE: Uitg. "DE VLAM"
-------------------------	-----------------------------------

Adres: Red. & Adm. Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2 - Postgiro t.n.v. "De Vlam", 168797
verschijnt 1 X per 14 dagen

3 December 1949.

12 cent.

9e Jrg. No. 38.

S P R O O K J E S   H E L P E N   N I E T   ! ! !

Mijn zontje zeurde me de laatste dagen m'n kop gek over Sinterklaas. Een echte fiets moest hij van Sinterklaas hebben, of een auto, waar hij in zitten kon en zelf trappen, en ga maar door. Zelf heb ik hem nooit van een dergelijk vrijgevig wezen verteld, maar al dat moois hoort hij natuurlijk van Jan en alleman. Ondertussen zit ik met de onoplosbare problemen van fietsen, auto's en dergelijke. Ten einde raad heb ik hem maar eens heel duidelijk uitgelegd, dat er helemaal geen Sinterklaas bestaat. Dat, als hij op 5 December iets krijgt, zijn vader en moeder de gewers zijn van dat moois (of minder moois), omdat ze niet graag willen, dat ieder kind wat heeft gekregen en hij niet.

Nee lezers, het is niet mijn bedoeling om hier een verhandeling te gaan schrijven over het verderfelijke van dergelijke sprookjes. Ik weet niet eens of het wel verderfelijk is en misschien zouden jullie mijn hele betoog aan stukken redeneren met bekende uitspraken van Freud, Montessori of Frobel, van wiens geniale ideeën ik geen jota afweet. Ik weet alleen dat de laatste iemand was die de kinderen matjes leerde vlechten. Vergeef het me dus, indien ik een grote opvoedkundige feut heb gemaakt door het kindergeloof aan een heilige, die, zonder te letten op rang of stand, overal maar cadeautjes rondbringt, wreed te verstoren. Ik heb niet de pretentie een pädagoog te willen zijn. Ik ben maar een doodgewone arbeider, die geen kans ziet om zijn kinderen dat te geven wat ze graag willen hebben. Die net als alle arbeiders ze niet eens kan geven, wat ze nodig hebben. Onze meningen over het al of niet verderfelijk zijn van het Sinterklaassprookje kunnen verschillen, doch onze manier van armoe lijden is gelijk. Allemaal ondergaan we de zegeningen van het kapitalistisch systeem. Allemaal zien we onze armoede met de dag toenemen. Onze lonen worden beheerst doch de prijzen vliegen met sprongen omhoog. Interessant zijn de statistische gegevens, die hierover bekend zijn en die willen we de lezers niet onthouden. Zo lazen we in het "Handelsblad" van 5 Oct. j.l. dat de groothandelprijzen ten opzichte van de prijzen van 1939 met 195% gestegen zijn. De afgewerkte producten, zoals wij ze in de winkel kopen, met 198%. In het "Handelsblad" van 2 Oct. stond dat in verband met de devaluatie de prijzen van katoenen manufacturen met 12 tot 18% verhoogd mogen worden. D.w.z. dat het eenvoudigste product, waarvan de ar-

voudig, en daarom begrijpelijker stelt. Zo staat het er:

"Het zo actuele vraagstuk "Indonesië" werd door de R.C.P. juist zo behandeld, als nodig is om de Indonesische Republiek steun te ver-

beiders vanzelfsprekend de grootste afnemers zijn, het meeste verhoogd mag worden. Hoe de prijzen van verschillende levensmiddelen de laatste 2 weken gestegen zijn weten we allemaal. Kaas bijv. is een luxe, die gewone mensen zich niet meer kunnen permitteren. Verschillende soorten peulvruchten zijn, in verhouding met verleden jaar, aanmerkelijk gestegen. De koffie is met 48 cent per kilo omhoog gegaan. Thee is maar eventjes f.1,60 tot f.2.- per kilo duurder geworden. Hoeveel textiel, schoeisel enz., duurder geworden is weten we niet precies, maar dat ook die beduidend gestegen zijn mag algemeen bekend geacht worden.

En hier zitten we nu met ons slecht gedrag met een loon dat niet mag verhoogd worden en dat voortdurend in waarde vermindert wegens het stijgen der prijzen. Met kinderen die om Sinterklaascadeautjes zeuren. En we lachen vertederd als we ze onder de schoorsteen zien staan zingen. Is het misschien omdat we dan in dat kind iets van ons zelf terug vinden? Zijn we zelf helemaal vrij van heiligenverering? Ziet ook de arbeidersklasse niet nog steeds op tot hon waarvan zij iets verwacht? Verwacht ze niet alle heil van de partijleider, van de vakbewegingsbestuurder, van de partijgenoten, die deel uitmaken van de regering?

Sinterklaas is dood. Sinterklaas bestaat niet meer evenmin als partijleiders, die de belangen van de arbeiders behartigen. Zeker, we leven in een democratisch land. Het is hier niet als in het China van Tsjang Kai Tsjek, of als in Spanje en Argentinië waar corruptie de bovantoon voert en de regerders zich onwettig verrijken ten koste van de arbeiders. Hier geen schandalen over ministers die de staatskas gebruiken voor eigen doeleinden zoals verleden jaar in Frankrijk en Engeland. Over de verdwenen miljoenen van het Militair Genag willen we niet vallen. Dat was een uitzondering. Voor de rest gebeurt alles volkomen democratisch. Als de arbeiders van hun democratisch recht gebruik maken om te gaan staken voor enige gulden loonsverhoging of tegen een loonsverlaging, dan worden ze democratisch ontslagen. En als een groep armoedzaaiers (let wel zaaiers) van hun loontje niet meer rond kan komen dan wordt dat heel democratisch verhoogd met f.18.000.- op f.24.000.---

Sinterklaas bestaat niet, Democratie bestaat niet, recht bestaat niet en ook een volksvertegenwoordiging die onze belangen behartigt bestaat niet. Er bestaat alleen onrecht, honger, uitbuiting en onderdrukking. En dat alles wordt steeds erger. Het geloof aan sprookjes helpt hier niet. Allereerst is noodzakelijk het besef, dat dit kapitalistisch onze ellende slechts kan vergroten. En uit dat besef moet groeien een eensgezind optreden van de bedrijfsarbeiders opdat we komen tot een samenleving waar we, met of zonder Sinterklazen, onze kinderen kunnen geven wat ze nodig hebben en waar we ze niet met hunkerende oogjes voor rijkvoorziene stalages hoeven laten staan zonder ze iets van al dat moois te kunnen geven.

o-o-o-o-o-o-o-o-o

OFFERVAARDIGHEID IN DE MEEST VOLSTREKTE ZIN.

Het is Zondagmorgen. Het is voor deze week mijn opdracht te schrijven over de binnenlandse politiek. En terwijl ik de verslagen doorlees van de behandeling van de begroting in de Tweede Kamer, klinkt door de aether de stem van één van de eerste burgeressen, een gevierde, veel bejubelde burgeres, een van de rijkste burgeressen van de wereld. Zij spreekt over de moeilijke tijden, de noodzaak van eensgezindheid, de noodzakelijkheid dat allen "bereid moeten zijn tot offervaardigheid in de meest volstrekte zin". Ik stel mij voor onder welke van overdaad voorziene verhoudingen, deze redevoering werd opgesteld, waarin een passus voorkwam over de zorg, die een op een zolderkamerdje wonend armeluis-kind besteedde aan haar geranium en het verlangen

van dit meisje om, door het enige kleine raampje van die zolder haar bloem te laten koesteren door de zon.

Wie aan de weg timmert, moet allemans gezeg ondergaan. En ik neem dus de vrijheid te verklaren, dat dergelijke betogen en verhaaltjes bij mij en tienduizenden anderen, om de berusting-prediking en om het feit uit welke hoek deze wind waait, alleen weezin kunnen wekken.

Ik ben, lezer, niet zover van mijn onderwerp als het ogenschijnlijk lijkt. Ja, ja, "offervaardigheid in de meest volstrekte zin". Dit zijn bekende klanken. Zij, die de macht bezitten in staat en maatschappij, hebben nooit anders gesproken. De pers en de kerk en de radio zijn er van vervuld, evenals studentenbijeenkomsten waar mensen als Dr Holtrop het woord voeren. En ook de parlementaire redevoeringen ("debatten" kan men welhaast niet meer zeggen)- zijn..... van hetzelfde sop overgoten.

Het Nederlandse kapitalisme verkeert in moeilijke omstandigheden. Het Indonesische wingewest ging verloren. Lang heeft het Nederlandse kapitalisme zich daartegen verweerd. Honderden jaren vloeiden vandaar zulke royale extra baten, naast de winsten die werden opgebracht door de eigen Nederlandse arbeidersklasse, in de brandkasten der uitbuiters. Ja, lang heeft het ondernemers-dom er zich tegen verzet. Enige duizenden arbeiderskinderen hebben er hun leven tevergeefs voor moeten opofferen. Anderen zullen, zo jong als ze nog zijn, voor het leven verminkt terugkeren. Weer anderen hebben hun vorming en opleiding verspeelt of hun betrekking verloren. Dat was de gevraagde "offervaardigheid in de meest volstrekte zin", betoond bij twee militaire acties. Daarnaast zullen nu nog de financiële lasten, zo ongeveer twee miljard gulden - och, wie kan eigenlijk zulk een bedrag ten volle meten - door Nederland moeten worden opgebracht. De nieuwe Indonesische Republiek weigerde n.l., en heel begrijpelijk, die kosten op zich te nemen.

T W E E M I L L I A R D !! Laat dat eens even tot ons doordringen, want dit betekent, dat elk van de 10 miljoen Nederlanders (van beneden het jaar tot de enkele honderdjarigen toe) alleen door die militaire acties twee honderd gulden schuld voor zijn rekening heeft. Over de garder genoemde offers en het feit dat de duizenden jongeren, die in Indonesië voor het onbegonnen werk der verdere knechting werden ingezet, hier productief werkzaam hadden kunnen zijn, zeggen we dan maar niets meer.

In die paar jaren na 1945 zijn anderzijds een heel stel hoge omes aan een pracht "salaris" geholpen. Enige hoge vertegenwoordigers van de Kroon (de laatste, de heer Lovink, heeft nu pas ontslag gevraagd) hebben er een mooi pensioen mee verdiend. We kennen het geval Dr Beel, maar voor Lovink is het niet anders. Er zijn en worden regelmatig dure ambtelijke reisjes gemaakt. Dezeer dagen gaan weer twee ministers naar Indonesië. Degenen die daarvoor in aanmerking komen verdienen allen de dank van het vaderland. Hun offervaardigheid ligt er duimen dik op. In de meest volstrekte zin.

Zover is het gekomen, dat "leiders" van de arbeidersbeweging vóóraan gaan, om zulk een orde te verdedigen. Inderdaad, de kamerleden van de Partij van de Arbeid mopperen wel eens wat. B.v..... dat ze van de dikke plakken koek hun "evenredig" aandeel niet verkrijgen. Er worden n.l. te weinig burgemeesters van de P.v.d.A. benoemd. Ook de burgemeesters van tegenwoordig zijn om de haverklap op reis naar Zuid-Amerika en Noord-Amerika, naar Rusland en naar Skandinavië en ook zij hebben mooie salarissen. Maar, minister-president Drees (van de P.v.d.A.) heeft volgens de pers in een "heel goede redevoering" bij de algemene beschouwingen, verklaard, dat er toch een uitstekende samenwerking in het overwegend Rooms-"rode" kabinet bestond. Minister Lieftinck, ook P.v.d.A., was het echter duidelijk geworden, dat de salarissen van de ministers veel te laag waren. Zo hadden zulke hoge ambtelijke uitgaven, dat voorgesteld werd het bedrag voor "representatiekosten" te verhogen van f.1800.-

RECHTSCHIEDINGSPROCES.

Rome, 8 Nov. (Daily Tel.)- Paus Pius XII heeft, tijdens een audiëntie, die hij toetstond aan een delegatie van de Italiaanse vereniging van Katholieke juristen, verklaard, dat Katholieke rechters zich moeten onthouden, uitspraak te doen in een proces voor echtscheiding, "wanneer het huwelijk geldig is in de ogen van God en Kerk." Ook in echt-

tot f.5.000.--. De lezer moet goed begrijpen, dat zulke vergoedingen betaald worden boven de salarissen. Maar de Kamer deed dat liever niet en onder de algemene druk nam het kabinet dit plan terug, om later met het voorstel te komen om dan "in 's-hemelsnaam" de salarissen zelf maar te verhogen van f.18.000.- tot.....f.24.000.--. Dat "in 's-hemelsnaam" komt eigenlijk niet te pas in onze beschouwing, want De Zandt heeft in de Kamer nadrukkelijk uitgesproken, dat in de hedendaagse lectuur toch al zoveel godslasteringen voorkomen. De bibliotheken bevatten veel boeken vol vloeken, waaraan paal en perk gesteld moet worden. Enfin, het voorstel tot verhoging van de minister-salarissen werd nu door de Kamer aanvaard. Maar ondertussen gaf de Kamer ook verder blijk van het eenstemmige inzicht, dat de sociale rechtvaardigheid moet worden betracht, dat we "gezamenlijk offers moeten brengen" en dat de..... consumptie moet worden beperkt.

Kamerredevoeringen hebben vaak het karakter van het opdienen van oude wijn in nieuwe zakken. Voor zover de lezer opmerkt, dat dit spreekwoord hier niet op zijn plaats is, want dat dit spreekwoord beoogt aan te geven, dat daardoor de wijn niet beter wordt, stellen we vast dat dit ook het geval is van de parlementaire nieuwe zakken. Gezegde past dus dubbel en dwars.

Zo wist de katholieke heer Andriessen de volgende nieuwe formulering te geven voor een aanranding van het levenspeil van de arbeidersklasse - als of de devaluatie met zijn prijsstijgingen voorlopig al niet hard genoeg aankomt: "Als er moet worden bezuinigd naar het oordeel van de regering, dan eist de sociale rechtvaardigheid, dat dit door het gehele volk geschiedt en dat in de aldus verkregen besparingen de factor arbeid doet."

Daarop repliceerde vader Droes, wat een zorgzaam vader toch,:

"Bij de algemene beschouwingen bepleit men bezuiniging, maar bij de volgende hoofdstukken dringt men op hogere uitgaven aan."

"De regering moet echter in de wenselijkheden en mogelijkheden eenheid brengen. Zij beseft, dat daarbij een sociaal klimaat gehandhaafd moet worden met het oog op de arbeidsproductiviteit. De subsidies op de verbruiksartikelen zijn daarom tijdelijk voor een half jaar verhoogd."

Wij begrijpen deze climatologische politiek. Wanneer de arbeidersklasse weer wat beter aan de sociale koude gewend is geraakt, dan kan haar het subsidie-jasje weer worden uitgetrokken.

En de heer Hofstra (ook P.v.d.A.) echode zijn minister-president wat onzuiver na:

"Het gaat niet aan, terwille van de opvoering van de productie, een gunstig klimaat voor de ondernemersactiviteit te scheppen... ..zonder de bevorderlijke voorwaarden voor de arbeid te handhaven."

Waaruit alles bijeen, de conclusie kan worden getrokken, dat wij, als arbeiders, in zoverre in de kou zullen moeten blijven verkeren, dat we naar de opvattingen van de heren nog juist in staat en bereid zullen zijn het klimaat voor de ondernemers gunstiger te maken, n.l. hun winsten te vergroten. Zij beseffen niet eens, dat het "sociaal klimaat" waaronder de arbeiders werken, zijn bevriezende invloed al lang uitoefent.

Onder die omstandigheden is het duidelijk, dat de voorstellen van de CPN om....de Jockes gulden tot f.2.50 te verhogen, geen schijn van kans maakte. Dus krijgen we geen "Gortzak-rijksdaalder". Jammer! Het was zo mooi gemotiveerd: "De devaluatie moet uitmonden in sociale onrust."

Zo zouden we kunnen doorgaan. Maar we zullen deze beschouwing beëindigen, om een volgende keer nog iets te zeggen over de begroting van Buitenlandse

stem van één van de eerste burgeressen, een gevierde, veel bejubelde burgeres, een van de rijkste burgeressen van de wereld. Zij spreekt over de moeilijke tijden, de noodzaak van eensgezindheid, de noodzakelijkheid dat allen "bereid moeten zijn tot offervaardigheid in de meest volstrekte zin". Ik stel mij voor onder welke van overdaad voorzien verhoudingen, deze redevoering werd opgesteld, waarin een passus voorkwam over de zorg, die een op een zolderkamertje wonend armeluis-kind besteedde aan haar geranium en het verlangen

nieuwe te beginnen. En deze zal, volgens het algemene gevoelen, de meest catastrofale, de meest verschrikkelijke zijn, die men ooit beleefd heeft. De arbeidersklasse is georganiseerd in de meeste landen in vakverenigingen en reussachtige partijen, die tientallen miljoenen aanhangers tellen. Maar

zaken.

Maar, à propos, er zijn ook kinderen, die niet op een zolderkamertje hun geranium verzorgen. Er zijn er die, om zo te zeggen, aan de zonkant van het leven staan. Over een viertal honnar is dezer dagen een boekje verschenen. Het is getiteld: "Vier Koningskinderen". De weinige lezers van ons blad die er belangstelling voor zouden hebben, zouden daar kunnen lezen, dat deze kinderen naast alle andere luxe een geheel eigen huis bezitten. Wellicht daarom wordt door hun opvoeders initiatief bij hen ontwikkeld om, door het geven van avondjes en feesten ook al aan sociaal-werk te doen, in de ogenblikken die er overschieten na paardrijden, skien, enz.

SOCIAAL WERK ? Offervaardigheid in de meest volstrekte zin ? Hebben wij dat in onze klasse te bevorderen ? Wellicht toch. Maar dan, in de zin dat wij al het mogelijke zullen moeten doen arbeiders, arbeidersvrouwen en arbeidersjeugd bij te brengen, dat zij leven in een klassenmaatschappij en dat zij zullen moeten leren oendrachtig hun zelfstandige strijd te voeren en hun wil tot gelding te brengen. Zij zullen daarvoor een nieuwe strijdbare beweging moeten waken en organisatorisch bouwen. Een offervaardigheid daarvoor, zou zeker nuttig zijn.

*****

DE KATHOLIEKEN EN DE STAAT

We hebben er al meerdere keren op gewezen, dat het gehuil der katholieken over het STAATS-gevaarlijk zijn van revolutionairen, of wat zij als zodanig beschouwen, het zichzelf brevet verlenen van eerste klas, beste, bravo STAATS-veroerders, genomen moet worden als plat politiek bedrog.

Het wereldlijk gezag van het hoofd van het kleine STAATJE Vaticaanstad, moet door de internationaal georganiseerde Roomsse vóór alles aangehangen worden.

Het weekblad "DE GROENE" bespreekt in het nummer van 12-11-'49 een toespraak van de tegenwoordige paus, op Zondag 6 November gericht tot een juristoncongres te Rome, en komt naar aanleiding van de uitspraak, dat de rechters niet alleen volgens de wet moeten rechtspreken, maar dat zij bij het vonnissen (als katholiek) ook verantwoordelijk zijn (aan kerkelijke leer en kerkelijke macht), o.m. tot deze opmerking:

"menigeen zou zich gaan afvragen, of katholieken juristen wel de meest geschikte personen zijn, om in Nederland tot rechter te worden benoemd".

Met dikke letters staat boven dit artikel op de voorpagina, dat "deze belangrijke zaak voorshands aan de aandacht van vrijwel alle Nederlandse dagbladen schijnt te zijn ontsnapt".

Nou Moe! Wat een suffertjes van een dagbladen toch hé !

Wat dunk je, zouden de Nederlandse dagbladschrijvers dat plaatje in de VOLKSKRANT van Woensdag 9 November met die jazz-band van een stelletje nonnen niet gezien hebben ? Nou, daar stond toch vlak naast te lezen:

Paus waarschuwt rechters:
GEEN UITSPRAAK IN ECHESCHEIDINGS-PROCES.

Rome, 8 Nov. (Daily Tel.)- Paus Pius XII heeft, tijdens een audiëntie, die hij toestond aan een delegatie van de Italiaanse vereniging van Katholieke juristen, verklaard, dat Katholieke rechters zich moeten onthouden, uitspraak te doen in een proces voor echtscheiding, "wanneer het huwelijk geldig is in de ogen van God en Kerk." Ook in echt-

H E T L I E D V A N D E A R B E I D .

Wie kent niet dat vrolijke lied van de arbeid, waarmee de boer juichend zijn zeis door de rijpe korenaren laat suizen?

Wie kent niet het galmende lied, waarmee de arbeider zich s'ochtends naar de fabriek begeeft om zijn dagtaak aan te vangen, de frisse marsliederen waarmee de soldaten op de exercitie-terreinen marcheren, de jubelende tonen, waarmee de huisvrouw haar woning verlaat om het salaris van de man aan te vullen?

U niet? Tja.... dan is er zeker iets scheef met dat lied en die arbeid.

Oh!...bedoelt U de arbeid als oorlogsproductie? De machinale arbeid? Werken met de klok? Tarief- of Taylor-systeem? 5 minuten voor de W.C.? Lopende band? Het eentonig fabriceren van vaak nutteloze rommel, op vreemd bevel, voor vreemde winst?

Och...dat er bij die arbeid gezongen werd en wordt zal wel zo zijn. Maar was dat altijd een vrolijk lied? Zijn de plantage-songs van de negers in Amerika, waarvan Paul Robeson ons zingt, vrolijk? Is hun lied "Nobody knows the troubles" (Niemand kent onze moeilijkheden) niet het "Leit-motiv" dat kenmerkend is voor het hele slaventijdperk waaraan ons geen liederen, maar resten? Licht er voor de opmerkelijke luisteraar niet de kiem van verzet en ook het uiteindelijk berusten in?

We moeten denken aan een vers van de dichteres Margot Vos, waarvan iedere strophe eindigt met de arbeids-beoordeling als volgt: "Gevloekt zij Uw naam".

Is het geen ironie van het lot, dat we arbeiden en zingen? Arbeiden aan een techniek die een zegen voor de mensheid kan zijn en die nu een vloek is? Arbeiden aan een systeem, dat alles onderwerpt aan de dwangwetten van de winst? Geen rekening houdt, geen rekening kan houden met aanleg, karakter, menselijke geest? Arbeiden in een productie-systeem, dat bij honderden miljoenen het dagelijks ondergaan van hetzelfde lot, dezelfde sleur, dezelfde perspectiefloze toekomst, dezelfde angst voor het bestaan van zichzelf of van hun gezin, geschapen heeft.

En toch zingen ze... "Houdt er de moed maar in"... "Swing it out, boy, swing it out, de hele wereld laat me koud".

Is hun zang geen vlucht uit de realiteit?

De arbeid een lied. Vele jongeren zien de vrije tijd als een lied en de arbeid als grauwe gedachten. Ze kunnen nog wel vrolijk zingen, om als ze ouder geworden zijn, zich gelaten over te geven als voorwerp van uitbuiting en onderdrukking.

De arbeid kan een lied zijn. Als we zelf gaan produceren voor de behoefte en niet voor de winst.

o-o

Heeft U al ingetekend op de "GRONDBEGINSELEN VAN DE COMMUNISTISCHE PRODUCTIE EN DISTRIBUTIE"? Aflevering 6 is al verschenen. Prijs per aflevering 25 cent. Adresseren aan: W.v.d.Wal, Reinier Claessenstraat nummer 40, Amsterdam-West.

Doe het n u !!!

schandelijk van concentratiekampen, de meest intensieve sociale uitbuiting, de gruwelijkste dictatuur, de meest verbreide afstomping. In de rest van de wereld staat de arbeidersklasse voor een zware en blijvende verslechting van haar levensniveau sedert welhaast 20 jaren; haar vrijheden en elementaire rechten, afgedwongen van de kapitalistische staat ten koste van een lange strijd, worden afgeschafte of ernstig bedreigd. Men ziet steeds duidelijker in, dat men de pas geëindigde oorlog slechts te boven is gekomen, om een

willen dit niet zien. Hun belangen en hun rechten zijn hen heilig. Dus zoeken zij in de nood van de tijd, ondanks alle tegenstellingen die zij onderling vooral internationaal hebben, steun voor hun orde door het maken van imperialistische combinaties.

ORGaan VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Proletariërs aller landen, Verenigt U!

REDACTEUR
R. HULSMAN

ADMINISTRATIE:
Uitg. "DE VLAM"

Adres: Red. & Adm. Postbus 7046 Amsterdam Zuid 2 - Postgiro t.n.v. "De Vlam", 168797

verschijnt 1 X per 14 dagen

17 December 1949.

- 12 cent -

9e Jaargang, No. 39.

DE STAKING IN FRANKRIJK

De strijd van de arbeiders is een strijd van vallen en opstaan. Elk conflict, elke actie of staking, gewonnen of verloren, is een leerschool waaruit de lessen getrokken moeten worden. Dit is echter niet altijd even gemakkelijk, temeer waar de strijd maar al te vaak vertroebeld wordt door de belangen van bepaalde partijen, die als hyena's azen op elk verzet van de arbeiders, om dit dienstbaar te maken aan hun belangen. Wij denken hierbij ook aan de grote stakingsgolven in Frankrijk in de herfst van 1947. Ook toen werd de strijd van de arbeiders opgeofferd aan de wensen van de communistische partij die zich daarbij liet leiden door de belangen van Rusland. Deze belangen kwamen erop neer dat de onrust moest worden vergroot in de landen waar de Amerikaanse invloed overheersend is. Het is duidelijk dat zulke Russische belangen, passende in de imperialistische tegenstellingen tot Amerika, in het geheel niet overeen behoeven te komen met de belangen van de arbeiders zelf. Voor hen, die begrijpen dat de arbeidersklasse alleen gebaat kan zijn met de vorming van een eigen zelfstandige macht, waarmee de strijd gevoerd wordt tegen elk imperialisme, zal het duidelijk zijn dat de politiek van de Franse Communistische Partij en haar verlengstuk de C.G.T. (Vakcentrale) in ieder geval daarvoor schadelijk is.

Sedert dien is kennelijk de invloed van de Communistische Partij in Frankrijk gedaald. Verkiezingsuitslagen hebben daarvan blijk gegeven. Voor de Franse bezittende klasse is er alles aan gelegen dat die invloed achteruit blijft gaan. Alleen op die manier kan zij afzien van de reserve-kracht van het Gaullisme, dat natuurlijk op zichzelf evenzeer bezwaren voor haar heeft. Alleen in dit licht zijn de pogingen te begrijpen van sociaal-democratie en radicalen om onder de naam van Derde Macht een sterk politiek tussenblok te scheppen. En alleen zo wordt het ook verklaarbaar dat in de C.G.T. een scheuring werd veroorzaakt door vakverenigings-politici, teneinde onder de naam van C.G.T. (Force Ouvrière) een nieuwe vakverenigingscentrale op te richten, vrij van Communistische invloed en die zich vooral verwant voelde met de sociaal-democratie.

Enige weken geleden werd in Frankrijk opnieuw een algemene staking geïmplementeerd. Nog altijd is het levenspeil van de Franse arbeiders erbarmelijk en de devaluatie, die ook op de Franse Franc werd toegepast, heeft dit nog verergerd. Dat er dus onrust bestaat in Franse arbeiderskringen, onrust die zeer goed tot scherpe actie kon uitgroeien is verklaarbaar. Maar evenzeer als in andere landen zijn de Franse arbeiders nog gewoon te wachten op de parolen van de zogenaamde leiding. Blijkbaar achtte de C.G.T. het in haar verzwakte positie niet verstandig door proclamatie van een algemene werkstaking, opnieuw de strijd aan te binden met de Franse regering. Voor Force Ouvrière lag hier de kans schoon om zich van de leiding van de strijdwillende Franse arbeiders meester te maken. Zij ging er na overleg met de leiders van de Christelijke Vakbeweging toe over de algemene werksta-